

Preek
Lukas 9, 51-62

Najaar 2008

Zusters en broeders,

Jezus vraagt: Wil je mij volgen?

En wat zeggen wij?

Ja, goed, Heer Jezus, maar mag ik dan eerst nog even naar huis gaan, om te laten weten dat ik langere tijd weg ben en zodat ik nog wat kleren in kan pakken?

Wil je mij volgen, vraagt Jezus?

Ja, goed Jezus, maar laat mij eerst mijn administratie nog op orde brengen, want als iemand anders dat moet doen, dan komt het met de boekhouding helemaal niet goed.

Wil je mij volgen, zegt Jezus?

Jawel, dat wil ik best wel, maar mag ik dan misschien eerst nog naar dat concert vanavond, want daar heb ik een jaar geleden al kaartjes voor besteld en gekregen.

Wil je mij volgen, vraagt Jezus?

Jazeker, Heer, maar laat mij eerst nog even....

Jezus roept, en wij zeggen wel ja, maar er komt een 'maar' achteraan.. Meestal is er wel iets te bedenken, dat nog belangrijker is dan de roep van God. Zo leven wij nu eenmaal, egoïsten dat we zijn.

Jezus ontmoet op zijn weg verschillende mensen die het hartelijke verlangen hebben Hem te volgen.

Maar één van hen bedenkt: Ik moet eerst mijn vader begraven.

Jezus antwoordt: Laat de doden de doden begraven.

Dat klinkt nogal scherp en hard, het klinkt bijna in onze oren als: Dood is dood. Niks meer aan te doen.

Er is er ook een bij die zegt: Heer, ik zal u volgen, maar ik wil graag eerst thuis afscheid nemen.

Tot hem zegt Jezus: Als je ploegt moet je niet achterom, maar vooruit kijken.

Hier vinden we het geheim van het volgen van Jezus.

Jezus vergelijkt deze wereld met een ongeploegde akker. In zijn tijd waren de akkers vaak schuin in een hellend heuvelachtig landschap. Als je op zo'n schuine akker wilt ploegen, dan moet je een vaste hand hebben, en ervaring, en je moet goed vooruit kijken om een mooie rechte voor te kunnen trekken. Je hebt een paar sterke koeien nodig om de ploeg te trekken, en je kunt niet achterom kijken, want dan ploeg je niet goed.

En goede ploeger laat zich niet afleiden van zijn werk.

Zo is het ook in het koninkrijk van God.

Elke gelovige heeft het schrikbeeld van Lot in gedachten. Lot, die zich toch omkeerde, en in een zoutpilaar veranderde.

In het evangelie van vandaag gaat het om onze geschiktheid en onze bereidwilligheid voor de arbeid in het koninkrijk van God. In principe komt iedereen daarvoor in aanmerking, elk mens is nodig voor de bouw van het koninkrijk, maar voorwaarde is wel dat je vooruit blijft kijken.

Waar zijn wij dan met ons eeuwige 'ja, maar' ?

Als je 'ja, maar' zegt, ben je dan niet ongeschikt voor het werken in de wijngaard?

Aan God zal het niet liggen. Dat wisten we wel, maar het is goed om elkaar daar nog eens aan te herinneren. Aan God ligt het niet.

Hoor maar naar Psalm 29: God is vol van kracht. Zijn stem doet woestijnen beven. Hij is sterker dan de zondvloed. Zijn genade is groter dan onze schuld. God geeft mensen kracht. Hij zegent ons met vrede. Kortom: Aan God zal het niet liggen.

Als de kans zich voordoet in ons leven om de roep van God te volgen, gaan we er dan voor? Of blijven we steken in 'ja, maar'?

Ik wil hier nog wel wat bij zeggen: Het moge duidelijk zijn dat het volgen van de Heer je niet iedere seconde kan lukken. Het is ook maar voor enkele mensen weggelegd om hun hele leven te wijden aan de navolging. Bijvoorbeeld die tollenaar die zijn kantoor achter zich liet en die niet meer van de zijde van Jezus is geweken. Of Martin Luther King, die 45 jaar geleden zijn droom verwoordde en die niet achterom keek, maar de strijd voortzette tot de dood.

Of de mysticus Thomas a Kempis, die zich geheel wijdde aan een ingekeerd gebedsleven.

Of de Hernhutters, die hun leven wijden aan de allerarmsten.

Daar zijn er niet zoveel van, die hun leven aan de Heer kunnen geven.

Daar komen wij niet aan toe.

Maar er zijn vele momenten, dat wij geroepen worden tot arbeid in het koninkrijk.

Momenten dat de nood hoog is bij de naaste.

Momenten dat compromissen niet meer helpen.

Momenten van leven en dood.

Hoe reageren wij dan? Hoe dienen wij dan onze God, die vol van majesteit is, en aan wie het beslist niet zal liggen?

Misschien kunnen we als leidraad dit in gedachten houden:

Ploegen gaat niet samen met achterom kijken.

Gods roep volgen, dat doe je onvoorwaardelijk.

Als je in een situatie terecht komt waarin je een leven kunt redden, dan denk je niet meer aan je reputatie, maar dan probeer je dat leven te redden.

Wij doen aardig ons best in het koninkrijk.

Maar u en ik wij werken niet iedere seconde van de dag in het koninkrijk.

Wij besteden nog altijd meer tijd aan het vergaren van aardse schatten, dan aan hemelse schatten, waar of niet?

Als er dan een kans geboden wordt om een schat in de hemel te bezitten, dan moeten we er ook helemaal voor gaan.

Dit evangelie is een dure les voor de kerken.

Laten de kerken ter harte nemen:

Ploegen gaat niet samen met achterom kijken.

Samenwerking tussen kerken, tussen christenen, het is inderdaad ploegen, het is hard werken, maar je moet niet achterom kijken, want dan bouw je niet aan de toekomst van de kerk.

Wat blijf ik het triest vinden dat kerken steeds maar achterom blijven kijken naar de schrammen en de gelijmde scheuren van het verleden.

Wat jammer dat het Vaticaan zegt: De protestantse kerk is een protestbeweging, die vergeten is zichzelf op te heffen. Wat jammer als orthodoxe christenen in Nederland zeggen: Alleen in ónze kerk is heil en genade.

Wat jammer dat mensen vol zitten van rancune en vooroordelen, en dan op drift raken in hun geloof, omdat het gras elders altijd groener is.

Wat jammer dat mensen naar voren vluchten, of zich in hun holen verstoppen als God roept.

Aan God zal het niet liggen.

Als het aan God ligt dan wordt deze wereld weer net zo mooi en vredevol als in het paradijs. Op weg daar naartoe geeft die God ons kracht en liefde, geeft Hij ons zijn Geest, die Geest die wij in Christus aan het werk zien. God doet wonderen in ons midden, op de weg naar nieuwe hemel, nieuwe aarde.

Aan God zal het niet liggen.

Voelt U hoe bespottelijk het eigenlijk is om te zeggen: 'Ja, maar....'?

Dit evangelie is ook een les voor ons persoonlijk leven.

Ook voor ons persoonlijk leven geldt: Ploegen gaat niet samen met achterom kijken.

Wat gebeurt er als je te lang achterom kijkt in je eigen biografie? Hoe leef je, als je verleden alles overheersend is? Kom je dan nog ergens? En ik weet wel, soms is het juist goed om naar je verleden te kijken. Er zijn ervaringen die vragen om verwerking en die opnieuw doorleefd moeten worden. Anders kun je niet verder.

Maar de hoofdlijn mag zijn: Ploegen, en niet achterom kijken.

Er voor gaan.

Op hoop van zegen.

Je roeping volgen.

Je diepste verlangen beantwoorden.

Zo je steentje bijdragen aan het koninkrijk.

Er is één moment in het leven van Jezus, waarop Jezus zelf tegen God moet zeggen 'ja, maar....'.

Het is vlak voor zijn eigen dood aan het kruis.

Dan zegt Jezus: "Mijn Vader, laat die beker aan mij voorbijgaan. En: God, waarom heb je me verlaten."

Toen werd ook voor de Zoon het navolgen bijna onmogelijk. Zo zwaar kan het zijn. Het is hard werken, het is ploegen.

Ook hier voelen we ons aangesproken. Luisterend naar Jezus voelen wij zelf de momenten in ons leven, dat wij een beker moesten drinken die

we liever voorbij hadden laten gaan. Hier voelen we ons aangesproken in onze eigen persoonlijke ervaringen van Godverlatenheid.

Het goede nieuws voor u en mij is dan dit: De majesteit van God is nooit van Jezus geweken.

Hoe godverlaten en bang Jezus ook was, de glorie van God is in Hem zichtbaar geworden.

Daarin zien we de kracht van het werk van God.

Dat liefde sterker is dan dood.

Aan die God zal het niet liggen, gemeente.

Aan ons is het, om er op de beslissende momenten voor te gaan.

Om gedreven door de Geest, om beslissende momenten, ongedachte wonderen te doen.

Om met overtuiging de weg van onze roeping in te slaan, en niet meer achterom te kijken.

Om op belangrijke kruisingen in ons leven onze dromen waar te maken en daarmee te bouwen aan het koninkrijk.

Het zou mooi zijn als we hierin mogen slagen. Het zou mooi zijn als we dan eenmaal voor God staande, kunnen zeggen: Mijn Vader, aan mij heeft het niet gelegen. Ik heb gedaan wat mij mogelijk was. Ontferm U over mij.

De navolging van Christus, moge het ons gelukken om die weg te gaan. Onder Gods bescherming.

Ik herinner u er daarbij aan dat 95 % van de navolging van Christus buiten deze kerkmuren dient te geschieden.

AMEN